Велико-Търново

[...]едииъ отъ най-живописнитѣ и [...]свѣстни градове на България. [...]ка Янтра, която лакатушно го [...]жие на разни мѣста, увеличава [...]еговата красота. Той е градътъ [...] нашитѣ стари царе отъ II-рото [...]ългарско царство, създадено пре[...] 750 години отъ братята Асенъ [...] Петъръ, които сѫ повдигнали [...]стание и освободили България отъ византийското (гръцко) робство.

Въ Търново — старата българска столица, сѫ запазени много стари черкви и крепости отъ голѣмо историческо значение. Всѣки българинъ трѣбва да види Търново! Посещава се отъ много чужденци. На картината се вижда „Света гора".

Пѣсеньта е здраве
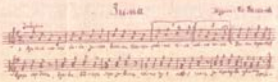
Щомъ си вежднтѣ намръщи
всѣки бѣга въ своята кѫща.
Дето прати взоръ сърдитъ
хукна вѣтъръ мразовитъ.
Който чуе моя гласъ
затреперва цѣлъ отъ мразъ.

Текстъ: Ел. Багряна

ДИШАЙТЕ ПРЕЗЪ НОСА

Днесъ докторътъ има беседа съ нашия класъ. Запита ни, съ какво дишаме.

— Съ бѣлитѣ дробове, — отговорихме. А азъ добавихъ — и съ кожата.

— Какъ въздухътъ влиза въ бѣлитѣ дробове?

— Презъ устата и носа — отговаряме ние.

— А какъ е по-добре да дишаме — презъ устата или презъ носа?

Почнахме да споримъ. Нѣкои казаха презъ устата, други — презъ носа.

Докторътъ каза: — Всѣкога е по-добре да дишаме презъ носа, защото, когато въздухътъ минава презъ носнитѣ проходи, прашинкитѣ, които се съдържатъ въ него, се залепватъ по ресничкитѣ въ тия проходи и тѣ не стигатъ до бѣлитѣ дробове. Особено важно е да дишаме презъ носа тамъ, кѫдето има много прахъ. Сѫщо — и въ студено време. Тогава въздухътъ, като минава презъ носовата кухина, загрѣва се по-добре, отколкото когато минава презъ устата.

Ние поставихме въ „здравния кѫтъ" следното правило:

Който диша презъ носа, запазва здравето си.

Азъ забелязахъ, че Григоръ Николовъ всѣкога диша съ отворена уста. Той каза, че докторътъ намѣрилъ нарастъци въ носа му, които трѣбвало да се махнатъ. Тѣ му прѣчили да диша презъ носа. Докторътъ обяснилъ, че на това се дължали неговата бледость и слабиятъ му успѣхъ въ училището.

Д-ръ Сигалъ

Весела дружина

Ний презъ цѣлата година,
съ моитѣ другари,
неразделна сме дружина
съ главатаръ Захари.

Щомъ се пукне чудна пролѣть
литваме катъ птички
къмъ животъ безгриженъ, воленъ
изъ полето всички.

А презъ лѣтото — безспирно —
съ буенъ смѣхъ и пѣсни
скитаме въ полето широ
съсъ игри чудесни.

Дойде ли пъкъ златна есень, —
ние сме въ лозята
И съ гроздето — даръ чудесенъ —
пълнимъ си устата.

Дойде ли и баба Зима
и тогазъ не малко
пакъ игри различни има:
бой съсъ снѣгъ, пързалки...

Тъй презъ цѣлата година
скита до забрава,
нашта весела дружина
и затуй е здрава!

В. Н. Марчевски

На шейничката

[...]рай бързо, карай леко
[...]си ме далеко —
[...], шейничке, моя мила,
[...]рай с'всичка сила.

[...]търъ край мене тича,
[...]ба ме съсъ бича —
[...]гъ лидѣе, снѣгъ навѣва,
[...]са ми развѣва.

[...]ко можемъ да го стигнемъ
[...]рви ще пристигнемъ —
[...]съ, шейничке, моя мила
[...]рай с'всичка сила.

Боньора Райчева

ЗИМА

Зима люта развилнѣла
ледъ навсѣкжде лъщи,
буря страшна побѣснѣла
вѣй в'кумина и пищи.

А вънъ кжта подъ камина
вечъ догаря сетний пънъ,
лоша и злокобна зима
зацарила е навънъ.

И сироти три дечица
сгънали се на кравай,
хлѣбецъ иматъ ли трошица
бедна майка само знай.

Виснатъ дрешки парцаливи
върху тѣхнитѣ тѣла
и погледи вънъ страхливи
хвърлятъ с'тжжни очица.

Майка блѣдна и злочеста
отъ тѣхъ скрито сълзи лѣй —
предъ вратата цѣла прѣспа
като призракъ се бѣлѣй.

О, смили се мили Боже
надъ тѣхъ, клетитѣ деца!
Разтопи Ти снѣга бърже
и сгрѣй тѣхнитѣ сърдца!...

Кум. Мит.

ДЕТСКИ ТВОРБИ

ЗИМА

Сипе се навредъ въ полето
хубавъ пухкавъ снѣгъ,
дърветата сѫ покрити
съ бѣлъ обичненъ цвѣтъ.

Имамъ панталонки здрави
и обуща нови,
топли дрешки съ ново палто —
само да е здраве.

Ще си стѣгна и шейната,
на пързалката ще ида,
тамъ съ другари мои мили
ще се хлъзгамъ и ще летя.

Бор. Ат. Русновъ
уч. IV отд.
учил. „Христо Ботевъ" Плѣвенъ

АЛКОХОЛЪ

Кой отъ васъ дечица
обича алкохола,
който е отрова
за нашитѣ сърдца?

Който го обича
ходи голъ и босъ,
затова дечица
не пийте алкохолъ!

Нека ний дечица
всички се сдружимъ
и съ дружна сила
да го победимъ.

Иванъ Ст. Станевъ
у-къ II класъ, с. Сѣйдолъ, Разградско

У бабини

Ври въ гърненцето ошава,
сладка миризма раздава,
а край него е запрела
баба — меката кжделя.

Баба приказки разправя,
и си нишката оправя,
та чевръсто е запрела,
и далечъ ме е завела:

Задъ морета свѣтлосини,
въ тихи слънчеви градини,
де живѣли сж царици,
златни феи — хубавици.

Зора Клешкова
уч. III класъ с. Яворуда

[...] Станчевъ — ученикъ

Коледното дърво

[Б]ъдни вечерь е.

Малкиятъ градецъ е празнич[но] освѣтенъ. Въ всѣка кжща има [ко]ледно дърво, смѣхъ, веселие. [Ко]лко радость изпитватъ сега [ма]лки детски сърдца!

[Ни]кой нѣма по улицитѣ. Всѣки се е спрѣлъ на топло, а навънъ виелицата страшно фучи, и вѣтърътъ грозно свири въ кумитнитѣ.

Само въ една малка, схлупена кжщурка, затрупана съ снѣгъ, е тихо. Тукъ живѣеха две сирачета — братъ и сестра. При тѣхъ нѣмаше коледна елха, смѣхъ, веселие.

Тжжно стояха тѣ край студеното огнище, а предъ очитѣ имъ се нижеха накичени коледни елхи, подаръци и сладки... По бузитѣ имъ се стичаха горчиви сълзи...

Баща си тѣ не помнѣха, а майка имъ, милата имъ майчица, и тя бѣ умрѣла наскоро. Колко щастливи бѣха тѣ, когато майка имъ бѣше жива! Колко хубаво прекарваха бъдни вечерь, макаръ и скромно! Въ радость и пѣсни минаваше цѣлата нощь, после отиваха на черква и слушаха тържественитѣ звуци на коледнитѣ камбани. А сега е тъй пусто и неприветно! Свирепиятъ вѣтъръ страшно свирѣше въ кумина и навѣваше страхъ въ сърдцата. Малкото момиче седѣше въ жгъла и плачеше. Братътъ се бѣше облѣгналъ на огнището и мислѣше замечтанъ. Колко искаше той да зарадва сестричето си съ едно коледно дърво! Но какъ? И унесенъ въ нерадостни мисли той неусѣтно заспа. И сънува чуденъ сънъ:

. . . .

Изведнажъ той се намѣри въ една гжста гора и видѣ едно малко борче. Зарадва се и поиска да го отсѣче, но то бѣше изсъхнало. Започна да плаче. Изведнажъ отъ небето се спусна единъ ангелъ и му рече: „Не плачи, момченце, ти можешъ да съживишъ борчето! Като тръгнешъ по тоя пжть, ще стигнешъ една кжща. Тамъ живѣе единъ старецъ. Той има „жива" вода. Поискай му, излѣй я върху борчето и то ще се раззелени!"

Радостно тръгна момчето презъ гжстата гора и скоро стигна до кжщата на стареца. То влѣзе вжтре и му поиска „жива" вода. Старецътъ извади една пълна чурука и рече: „Само тази ми е останала, синко, на мнозина раздадохъ, и тази ми е последната вода!"

Момчето поблагодари и радостно тръгна назадъ. Скоро стигна при борчето и излѣ водата върху него. Но тя бѣше много малко. Само върхътъ му се раззелени. Горчиво заплака момчето. Изведнажъ ангелътъ се появи отново и му рече: „Само единъ начинъ ти остава още за да съживишъ борчето — да прободешъ сърдцето си съ боровитѣ игли. Чакъ тогазъ то ще се раззелени!"

Момчето бѣ решено на найголѣмата жертва, стига да успѣе да зарадва сестричето си. То разкжса ризата си и притисна сухитѣ игли на борчето до гърдитѣ си.

Но щомъ капна първата капка кръвь стана чудо.

Изведнажъ борчето се раззелени, и се покри съ чудни подаръци. Златни свѣщици блѣснаха съ ослѣпителна свѣтлина наоколо. Небето се разтвори и ангели захвърчаха изъ въздуха, пѣейки вълшебни пѣсни.

„Дръжъ се за менъ!" — извика борчето и полетя презъ гори и долини къмъ малката кжщурка срѣдъ полето и попадна въ стаята. Тя се озари отъ ослѣпителенъ блѣсъкъ.

Изненадано сестричето не можеше да повѣрва на очитѣ си. Когато се увѣри, че не сънува, тя се хвърли на гърдитѣ на братъ си и заплака отъ радость.

. . . .

Изведнажъ момчето се събуди. Разтърка очи и се огледа. Всичко това бѣше единъ чуденъ сънъ. Ето, до него въ дрипитѣ лежеше сестра му съ незасъхнали още сълзи на очи. И той горко заплака, защото не можа да зарадва сестра си, но Богъ, все пакъ, не бѣ го забравилъ. Той му подари единъ чуденъ подаръкъ — този хубавъ сънъ. Да, това бѣ коледниятъ му подаръкъ! А вънъ тържествено биеха камбанитѣ, които възвестяваха раждането на Спасителя Христосъ.

Георги Станчевъ
уч. I кл. въ Нѣмското уч-ще, София